

Wana Weidneri süda läks õige rahutumaks tema haige-woodi peal, surma ligidus, tulew igawene aeg ja kohtu päew, kus kõik teud, sõnad ja mõtted kaalutud ja illes arwatud saawad, kus ühtigi peitu ei jää, — tegiwad tarretanud südant järelandlikumaks, kõwat pead pehmemaks.

Tema ei kahjatsenud mitte, et Ernsti tagasi tõulanud, tema oli suureline oma isa-õiguse peale. Ja, oleks Ernst tulnud kahjatsewa südamega isat lepitama, enne kui isa maa pealt lahkus, siis ei oleks tema teda mitte ära tõulanud. Aga tema teadis, et Ernst mitte andeksandmise sõna ei igatsenud, waid raha. — —

Aga õbb ja pääwad ei annud tüli wennaga temale rahu. Wana mees aeles rahutu ühe külje pealt teise peale. Viigi nelikümmend aastat oli tema Eduarti süüdlaseks pidanud, kelle kohus oleks esimest sammu leppimise poole astuda. Nüüd, kus surm tema ukse ees seisis, et ehl järgmisel tunnil õle läwe tema aseme ette astuks ja hüüaks: „Nüüd! möödas on maailma aeg! igawene aeg algab!“ — nüüd näitas temal tema enese süü järsku suurem kui iialgi, ja see laswis ühest tunnist teise ja weeretas määratumat koormat tema rinna peale, et waewalt hinge tõmmata wõis. Ja tema pidi omale ette kujutama ikka ja ikka, kuidas wiimasel päawal tema ja tema wenna süüd

kaalu peale pannakse, ja kuidas tema ka palawiku wärinas kaalude peale waatas, ikka langes see, kus „Karl“ peal seisis, sügawamale, sügawamale. — Nüüd, surma silma ees, nüüd ei tahtnud oma wabandamised, mis peale inimese-põlwe tema saatjad olnud, enam mõjuda, ja wana mehe südames tõusis hirm, suur hirm.

Ja kui kirikuõpetaja tuli ja teda manises oma koda korraldada, s. o. rahu teha oma wennaga, siis oli tema selleks walmis — Ja, üks tõsine, üks wägew asi on surmaga. Wida pikkad aastad lorda saata ei suutnud, seda teeb surm silmapilgul. Weel kord, ligi nelikümmend aasta tafka, — wiimast lorda — andsiwad Karl ja Eduard Weidner üksteisele kätt, weel kord, ligi nelikümmend aasta tafka, — wiimast lorda — waatastiwad wennad üksteise filmi, ja üks ütles teisele: „Olgu kõik unustatud ja andeks antud.“ — Kaks tundi pärast seda pani Karl Weidner omad filmad kinni, et lõige kõrgema kohtumõistja ette astuks.

Karl Weidner oli maha maetud, ja tema wend oli lepitatud südamega tema surmufirstu järel käinud ja rahu tuli tema südamesse, kui pihutäie mulda surmufirstu peale wiskas, milles tema wend puhkas kui wana, wäsinud mees, tema wend, kes ainult mõned sammud temast eemal elanud, ja kellega tema wiimast sõna rääkinud, kui tema